

Arrest

nr. 213 916 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Turk te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Shingeryan in het district Sheikhalī in de provincie Parwan. U woonde daar met uw ouders, uw broer en uw twee zussen. Uw vader werkte sinds 2003 als vrachtwagenchauffeur in Kabul en in 2014 startte hij zijn eigen transportbedrijf. Hij vervoerde olie en brandstoffen voor de buitenlandse troepen. In 2013 werden vier voertuigen van uw vader in brand gestoken door de Taliban en werd een chauffeur door hen gedood. In 2014 werd er op een parking voor 400 of 500 vrachtwagens een brand gesticht door de Taliban. Hierbij werden tien voertuigen van uw vader vernietigd. Uw vader leed hierdoor

verliezen en kon geleend geld niet terug betalen. Hij werd bedreigd door zijn schuldeisers. Hij werd ook bedreigd door de Taliban omwille van zijn activiteiten voor de buitenlandse troepen. Ongeveer een week voor uw vertrek was er een aanval op uw vader. Hij werd door twee mannen op een moto beschoten terwijl hij in zijn wagen zat. Zijn chauffeur raakte gewond. De mannen vluchtten weg omdat uw vader gewapend was. Hierna belde hij u op en zei hij dat uw leven in gevaar was. Hij was toen zelf op weg naar Pakistan en zei u dat u met uw moeder en zussen naar uw grootvader moest gaan. Van daar zou u het land verlaten. Uw grootvader ging niet akkoord dat u uw moeder en zussen meenam en stuurde u verder met enkel uw broer. U bleef drie dagen bij een vriend van uw vader, J. (...) en reisde van daaruit verder naar Europa. De gsm van uw vader stond af en u had sindsdien geen contact meer met hem. Onderweg in Turkije verloor u uw broer uit het oog.

In november 2016 verliet u Afghanistan. U kwam op 13 december 2017 aan in België en diende een verzoek tot internationale bescherming in op 21 december 2017.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming diende u volgende documenten in: een email, een factuur, een lijst van vrachtwagens, nieuwsartikels, foto's, een registratienummer, een badge, een handelslicentie, uw taskara en de taskara van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken Hazara te zijn van etnische origine (verklaring DVZ, p. 4). Toen u op het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd naar uw etnie, antwoordde u dat u Turk bent. Geconfronteerd met het feit dat u eerder zei Hazara te zijn, antwoordde u enkel dat u dat niet gezegd heeft. Het louter ontkennen van deze verklaring kan deze tegenstrijdigheid niet ophelderen. Dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts verklaarde u bij de DVZ dat uw moeder en zussen zich in uw geboortedorp Shingeryan bevinden (verklaring DVZ, p. 5 en 7). Op het CGVS verklaarde u echter dat uw moeder en zussen bij uw grootvader verblijven in een dorp bij het districtscentrum op twee uur reizen van Shingeryan (CGVS, p. 9). U verklaarde eerder ook dat uw vader zich in Peshawar in Pakistan bevindt, hoewel u op het CGVS zei niet te weten waar hij zou zijn (verklaring DVZ, p. 5 & CGVS, p. 8). U wist enkel dat hij toen op weg was naar Pakistan (CGVS, p. 8). Dat u er niet in slaagde om coherente verklaringen af te leggen over de verblijfplaatsen van uw familieleden, brengt uw algemene geloofwaardigheid opnieuw in het gedrang.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan gehecht worden. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw asielmotieven die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo verklaarde u dat uw vader bij twee incidenten in 2013 en 2014 een aantal vrachtwagens kwijtraakte door aanvallen van de Taliban (CGVS, p. 9). U verklaarde echter ook dat uw vader pas in 2014 zijn bedrijf oprichtte (CGVS, p. 10). Voordien reed uw vader zelf met een vrachtwagen voor een ander bedrijf (CGVS, p. 10). Het is dus niet zo dat hij reeds een bedrijf met eigen vrachtwagens bezat op het moment van de incidenten die u aanhaalde. Dit element breekt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vader ook telefonisch bedreigd werd in 2015 en 2016 (CGVS, p. 11). Toen u gevraagd werd wanneer uw vader voor de eerste keer bedreigd werd, antwoordde u in 2016, en dus niet 2015 zoals u eerder verklaarde (CGVS, p. 14). U kan bovendien geen concreter tijdstip geven dan het jaar 2016 en weet ook niet wanneer hij een tweede keer telefonisch bedreigd werd (CGVS, p. 15). Dat u niet meer op de hoogte bent van de bedreigingen tegen uw vader, terwijl die mee aan de basis zouden liggen voor uw eigen vertrek, breekt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder af.

U verklaarde nog dat uw vader ook persoonlijk werd aangevallen. Twee mannen beschoten hem van op een moto en zijn chauffeur raakte hierbij gewond. U verklaarde dat dit incident een week voor dat hij u belde plaatsvond, in 2016. U zou vier of vijf dagen later ook gevlucht zijn (CGVS, p. 13). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ zei u echter dat hij u midden 2016 opbelde en dat u pas in 2017

vluchtte (vragenlijst CGVS, vraag 5). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat u dat niet zo gezegd heeft. U zei dat u de data niet weet en dat u alles kort moest uitleggen op de DVZ (CGVS, p. 15). Dit antwoord kan deze tegenstrijdigheid niet uitklaren.. Deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven nog meer op de helling.

Het is daarnaast weinig aannemelijk dat uw vader na het incident waarbij hij beschoten werd, nog een week zou wachten om u en het gezin in te lichten over het feit dat uw leven in gevaar is (CGVS, p. 13). Hij zou in die week ook niet naar huis gekomen zijn of geprobeerd hebben om het gezin mee te nemen toen hij het land verliet. Het is weinig aannemelijk dat uw vader niet meer moeite deed om u en uw gezin te helpen om te ontsnappen aan de bedreigingen. Dat u hem niet vroeg waarom hij niet naar huis kwam brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vader nog verder in het gedrang (CGVS, p. 11). Ook het feit dat u uw vader niet eens zou gevraagd hebben waarom ook uw leven in gevaar was (CGVS, p. 12), is niet aannemelijk. U kan enkel speculeren dat uw vader allicht bedreigingen kreeg, en dat hij daarom zei dat ook uw leven in gevaar was (CGVS, p. 11, p. 12). Het is verder onaannemelijk dat u geen enkel contact meer met hem heeft sinds hij u toen belde. Het moet daarnaast ook worden opgemerkt dat uw moeder en zussen nog steeds zonder problemen in de regio wonen. Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Ten slotte verklaarde u nog bij de DVZ dat u door de dorpingen slecht behandeld werd omdat uw vader voor buitenlanders werkte (vragenlijst CGVS, vraag 5). U vermeldde hier echter niets over toen u op het CGVS gevraagd werd naar de problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek (CGVS, p. 9). Pas toen u erop gewezen werd dat u dit ook vermeld had bij DVZ, bevestigde u dat mensen u niet graag hadden omwille van uw vaders werk. Dat u aanvankelijk vergat dit te vermelden, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover aan. Toen u gevraagd werd wat de dorpingen dan precies deden, haalde u slechts één incident aan met ene B. (...) uit uw dorp. Hij zou u geslagen hebben omdat u een moto gekocht had met 'haram' geld van uw vader. Wat er ook van zij, hierna had u echter geen problemen meer met die persoon (CGVS, p. 15). Bijgevolg kan uit dit incident actueel geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd afgeleid worden.

Omwille van de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ook de documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U bracht uw taskara mee en de taskara van uw vader. Deze kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. Daarnaast bracht u ook twee e-mails mee van de schoonbroer van uw oom van moederszijde die u de documenten opstuurde. Het wordt hier niet betwist dat hij deze e-mails naar u verstuurde. Verder legde u ook een aantal nieuwsartikelen neer over aanvallen van de Taliban op vrachtwagens. Hieruit blijkt echter niet dat uw vader betrokken was bij deze incidenten. U legde ook een aantal documenten neer van het bedrijf van uw vader: een lijst van vrachtwagens, een registratienummer, een badge en een handelslicentie. Het wordt hier echter niet betwijfeld of uw vader al dan niet een transportbedrijf had of als vrachtwagenchauffeur werkte. Verder legde u een aantal foto's neer waarop uw vader te zien zou zijn bij de vrachtwagens. Deze foto's tonen echter niet aan in welke omstandigheden ze getrokken zijn. Het moet verder gesteld worden dat de algemene bewijswaarde van deze stukken verwaarloosbaar is. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Afgaen een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken tot internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Sheikhalī in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afgaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Sheikhalī nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Sheikhalī in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sheikhalī. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Wat betreft het gegeven dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde Hazara te zijn, citeert verzoekende partij haar verklaringen op het Commissariaat-generaal waar zij verduidelijkte dat zij van de *karam ali* stam is. Verwerende partij kan dan ook niet stellen dat zij louter haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkende.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaande bemerking geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf Hazara te zijn, terwijl ze op het Commissariaat-generaal deze verklaring ontkende en stelde Turk en van de *karam ali* stam te zijn. Haar inconsistente verklaringen over haar etnie ondergraven reeds haar algemene geloofwaardigheid.

2.2.5.1. Inzake haar verklaringen over de verblijfplaats van haar familieleden, stelt verzoekende partij dat zij op het Commissariaat-generaal in detail uitgelegd heeft dat haar moeder en zussen nu bij haar grootvader zijn. Dit neemt evenwel niet weg *“dat juist ervoor of op het ogenblik van het vertrek van verzoeker dezen wel nog in zijn geboortedorp konden aanwezig zijn”*. Omtrent haar vader verklaarde zij dat zij hem niet kan bereiken waardoor zij niet meer informatie heeft over waar hij is.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij een paar dagen na het telefoongesprek met haar vader samen met haar moeder en zussen naar haar grootvader ging en zijzelf van daaruit verder vluchtte (administratief dossier, stuk 7, notities CGVS, p. 8-9). Haar moeder en zussen zouden sindsdien niet meer naar huis zijn gegaan en bij haar grootvader zijn blijven wonen (notities CGVS, p. 9). Derhalve gaf zij op het Commissariaat-generaal duidelijk aan dat haar moeder en zussen reeds van bij haar vertrek uit Afghanistan bij haar grootvader verbleven, hetgeen dan ook manifest tegenstrijdig is met haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar moeder en zussen zich in haar geboortedorp Shingervan bevinden.

Verder meent de Raad dat verzoekende partij met de loutere herhaling dat zij niet meer informatie heeft over waar haar vader zich bevindt omdat zij hem niet kan bereiken op geen enkele manier verklaart waarom zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat haar vader zich in Peshawar, Pakistan, bevond, terwijl zij later op het Commissariaat-generaal stelt niet te weten waar hij zou zijn.

2.2.6.1. Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij verklaarde dat haar vader bij twee incidenten in 2013 en 2014 een aantal vrachtwagens kwijtraakte door aanvallen van de Taliban, maar echter ook verklaarde dat haar vader pas in 2014 zijn bedrijf oprichtte, voert verzoekende partij aan dat verwerende partij *“geen onderscheid maakt tussen de periode dat de vader van verzoeker nog werkte bij een firma die toen ook reeds werd getroffen waarbij de vader van verzoeker ook nadien toen hij zijn eigen bedrijf had, zelf ook rechtstreeks als eigenaar het slachtoffer werd van deze incidenten door de Taliban”*.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaand betoog geenszins kan overtuigen. Immers verklaarde verzoekende partij uitdrukkelijk dat de Taliban in 2013 *“4 voertuigen van hem”* (van haar vader) in brand zette en een chauffeur doodde (notities CGVS, p. 9). Echter verklaarde verzoekende partij anderzijds dat haar vader pas in 2014 zijn bedrijf oprichtte en dat hij voordien zelf chauffeur was en met de vrachtwagen reed voor een ander bedrijf. Het is dus niet zo dat hij reeds een bedrijf met eigen vrachtwagens bezat op het moment van de incidenten die verzoekende partij aanhaalde.

2.2.7.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat haar vader ook telefonisch bedreigd werd in 2015 en 2016 doch later wanneer haar gevraagd werd wanneer haar vader voor de eerste keer bedreigd werd stelde dat dit in 2016 was, en dus niet in 2015 zoals zij eerder verklaarde, stelt verzoekende partij dat verwerende partij *“geen onderscheid (maakt) tussen de twee soorten bedreigingen dit terwijl verzoeker hier toch duidelijk melding van maakte in zijn verhoor zoals blijkt hiernavolgend nl bedreigingen vanwege de Taliban maar ook vanwege de persoon die hem (de vader dus) geld had geleend voor zijn zelfstandige activiteit”*. Verzoekende partij verklaart verder dat zij de exacte data van de bedreigingen niet meer weet.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat daar waar verzoekende partij haar inconsistente verklaringen tracht uit te leggen door een onderscheid te maken tussen de bedreigingen vanwege de Taliban en de bedreigingen vanwege de geldschietter dit een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaringen betreft die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen teneinde de vastgestelde inconsistente verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Immers stelde zij tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat de bedreigingen uit 2015 en 2016 zowel van de Taliban als van de geldschietter van haar vader kwamen (notities CGVS, p. 11). Verzoekende partij legt dan ook duidelijk inconsistente verklaringen af nu zij later tijdens haar persoonlijk onderhoud dan weer verklaart dat haar vader pas in 2016 een eerste bedreiging van de Taliban kreeg.

2.2.8.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring op het Commissariaat-generaal dat haar vader in 2016 persoonlijk werd aangevallen, dat dit incident een week voor dat hij haar opbelde plaatsvond en dat verzoekende partij vier of vijf dagen later ook gevlucht zou zijn, terwijl zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei dat haar vader haar midden 2016 opbelde en dat zij pas in 2017 vluchtte, citeert verzoekende partij uit het gehoorverslag en stelt zij

dat “(u)it het gehoorverslag en de vraagstelling hiervoor (...) het echter (blijkt) te gaan over het tijdstip van vertrek van de vader van verzoeker en niet over dat van het vertrek van verzoeker”.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat haar vader haar midden 2016 opbelde en dat zij pas in 2017 samen met haar broer Afghanistan heeft verlaten (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekende partij evenwel dat ze in 2016 opgebeld werd door haar vader met de melding dat hij een week voordien was aangevallen en dat ook haar leven in gevaar is. Haar vader vertelde haar dat hij naar Peshawar zou gaan en droeg haar op om met haar moeder en zussen naar haar grootvader te gaan. Gevraagd hoeveel later verzoekende partij uit Afghanistan is vertrokken, verklaarde zij “(o)ngeveer 4 of 5 dagen later” (notities CGVS, p.9, 11 en 13). Haar verklaringen op het Commissariaat-generaal zijn dan ook geenszins verenigbaar met haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.9.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat haar vader na het incident waarbij hij beschoten werd, nog een week zou wachten om verzoekende partij en het gezin in te lichten over het feit dat hun leven in gevaar is, betoogt verzoekende partij “dat een terugkeer van zijn vader naar het dorp in ieder geval reeds een extra gevaar opleverde nu ok de dorpingen negatief stonden tov verzoekers vader en familie zoals werd verklaard op het gehoor van het CGVS”. Ook de Taliban had veel informatie over waar haar vader verbleef. In dergelijke omstandigheden is het dan ook niet verwonderlijk dat haar vader geen enkel risico nam om naar het dorp en zijn familie te komen. Haar vader handelde binnen zijn mogelijkheden om zijn familie te helpen.

2.2.9.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het allerminst aannemelijk is dat, indien verzoekende partij (en de rest van het gezin) inderdaad in gevaar verkeerde, haar vader nog een week zou wachten om haar en het gezin hierover in te lichten. Waar verzoekende partij stelt dat het een te groot risico was voor haar vader om terug te keren naar huis, bemerkt de Raad dat haar vader hen ook via de telefoon eerder had kunnen inlichten. Tevens is het geenszins plausibel dat haar vader niet meer moeite deed om verzoekende partij en haar gezin te helpen om te ontsnappen aan de bedreigingen en zijn gezin mee te nemen toen hij het land verliet. In de bestreden beslissing worden tevens nog volgende pertinente vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij over haar vader verder ondergraven: “Dat u hem niet vroeg waarom hij niet naar huis kwam brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vader nog verder in het gedrang (CGVS, p. 11). Ook het feit dat u uw vader niet eens zou gevraagd hebben waarom ook uw leven in gevaar was (CGVS, p. 12), is niet aannemelijk. U kan enkel speculeren dat uw vader allicht bedreigingen kreeg, en dat hij daarom zei dat ook uw leven in gevaar was (CGVS, p. 11, p. 12). Het is verder onaannemelijk dat u geen enkel contact meer met hem heeft sinds hij u toen belde. Het moet daarnaast ook worden opgemerkt dat uw moeder en zussen nog steeds zonder problemen in de regio wonen. Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.”.

2.2.10.1. Verder bemerkt verzoekende partij nog dat verwerende partij motiveert dat “(d)e geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker (...) evenmin (kunnen) worden aangetast door het feit dat verzoeker op DVZ niets verklaarde over de vijandigheid van de dorpingen tov verzoeker en zijn familie. Echter wel ook in de vragenlijst wordt naar de vijandige houding van de dorpingen verwezen”. Verzoekende partij meent echter dat rekening moet worden gehouden met de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.10.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaand betoog blijkt geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zij door de dorpingen slecht behandeld werd omdat haar vader voor buitenlanders werkte, terwijl zij hiervan niets vermeldde toen zij op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar de problemen die aanleiding gaven tot haar vertrek. Het spreekt voor zich dat een verwijzing naar de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen verklaring vormt voor het gegeven dat zij hiervan niet spontaan melding maakte op het Commissariaat-generaal. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover aan.

2.2.11.1. Verzoekende partij betoogt nog dat verwerende partij een subjectieve interpretatie doet van haar verklaringen. Verzoekende partij meent dat de informatie die zij bijbracht gedurende haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal consequent was, niet tegenstrijdig en wel

degelijk voldoende details bevatte over haar problemen. Verwerende partij laat na rekening te houden met de preciseringen die zij aanbracht na haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.11.2. De Raad bemerkt evenwel dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Waar zij verschillen tussen haar opeenvolgende verklaringen tracht te vergoelijken met de uitleg dat het slechts "*precisering*" betreffen, duidt de Raad erop dat hierboven reeds is gebleken dat verschillende van haar opeenvolgende verklaringen absoluut niet met elkaar te verenigen zijn en dat van loutere preciseringen dan ook geen sprake is.

Ten slotte toont verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aan dat verwerende partij haar verklaringen op een subjectieve wijze heeft geïnterpreteerd.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: "*Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*"

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken tot internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening

gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Sheikhalī in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Sheikhalī nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Sheikhalī in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sheikhalī. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen. Immers beperkt zij zich tot de verwijzing naar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van november 2016, stellende dat hieruit de onveiligheid voor de provincie Parwan blijkt, naar de beleidsnota van verwerende partij van augustus 2017 voor wat betreft de toepassing van een intern vestigingsalternatief en het reisadvies inzake Afghanistan van het Ministerie van Buitenlandse zaken. Verzoekende partij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de motivering in de bestreden beslissing dat er voor burgers in het district Sheikhalī in de provincie Parwan (Afghanistan) actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet in een ander daglicht. Wat betreft het ambtsbericht, stelt de Raad vast dat dit rapport nauwelijks specifieke informatie bevat over de provincie Parwan en geen informatie bevat over het district Sheikhalī, van waar verzoekende partij afkomstig is, waardoor deze dan ook niet volstaat om afbreuk te doen aan bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in het district Sheikhalī in de provincie Parwan, dewelke gebaseerd is op het uitgebreide EASO-rapport inzake Afghanistan van december 2017 (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 1). Dit geldt des te meer nu de informatie in het ambtsbericht over de provincie Parwan volledig in dezelfde lijn licht als de informatie waarop verwerende partij zich baseert. Waar verzoekende partij verwijst naar de beleidsnota van verwerende partij en opwerpt dat verwerende partij niet heeft aangetoond dat verzoekende partij over een intern vestigingsalternatief beschikt, bemerkt de Raad dat een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief *in casu* niet relevant is nu er in de regio van herkomst van verzoekende partij geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Wat betreft nog het reisadvies inzake Afghanistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Afghaanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete

situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Afghanistan.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 4 mei 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT